

Så jeg synes, man ved at kritisere det for at være cigarkassepolitik, og hvad man ellers kalder det, glemmer at forholde sig til den styrke, der ligger i at få mere faglighed ind i håndteringen af de forskellige områder, alt sammen med respekt for, at Udenrigsministeriet stadig væk skal koordinere hele manøvren.

Jeg har et par enkelte bemærkninger til de forskellige ordførere. Til ministeren: Jeg tror ikke, ministeren kommer uden om at forholde sig til det forhold, at nye opgaver trænger sig på, og at der er nye opgaver, der ellers ressourcemæssigt kan udhule den traditionelle ulandsbistand. Jeg tror på, at ministeren kommer til at forholde sig til det på den ene eller på den anden led og også mere konceptuelt, mere grundlæggende end tilfældet er i øjeblikket.

Til Venstres ordfører vil jeg sige: Det her med skatteeft og skattestop og regeringens adfærd her på det seneste giver selvfølgelig håb om, at der måske kan være en ny politik på vej.

Til Socialdemokratiets ordfører vil jeg sige, at jeg håber på, vi er enige om intentionen i det her. Jeg er med på, at vi kan diskutere alternative finansieringsmekanismer og den slags ting, men jeg opfatter ordførerens indlæg som et tilsagn om, at det her er en vej, vi skal køre videre ud ad.

Til Dansk Folkepartis ordfører: Altså ordvalget med »infantilt« og »parodi på sig selv« må stå for hr. Langballes egen regning, det skal jeg såmænd ikke forholde mig til. Det er jo velkendt, at at bede Dansk Folkeparti om at forholde sig til noget af det globale arbejde stort set svarer til at bede Dracula om at udtale sig om hvidløg. Og det er jo også aldeles velkendt, så lad det nu være, som det er.

Jeg var lidt skuffet over den konservatives ordførers indlæg, ikke mindst i betragtning af den konservative historie på området her. Man må vel huske på, at det var den daværende konservative miljøminister, hr. Per Stig Møller, som tog til Rio tilbage i 1992 og var med til at udvikle et koncept, hvori man siger, at globale miljøproblemer kræver additionelle midler. Det var en konservativ miljøminister, der gjorde det på det tidspunkt. Og det er jo sådan set det princip, som blev videreført i den såkaldte Miljø- og Katastroferamme, der så blev afløst af Mifrestrammen, som den nuværende regering så i øvrigt begik forligsbrud på.

Men det er faktisk den tidligere konservative miljøminister, der har været med til at udvikle

konceptet om, at man har den fattigdomsbekæmpende bistand, og så har man i globale miljøspørgsmål så også en Rioerklæring og sætter et særskilt beløb af til det.

Så alle ordførerens ord om, at det er sympatisk, men ikke særlig klogt og rodet osv. osv., skal altså også ses i sammenhæng med, hvad den nuværende udenrigsminister og tidligere konservative miljøminister konceptuelt selv var med til at nytænke dengang.

Så jeg er lige ved at sige, at vi står på skuldrene af visionær tænkning fra den nuværende konservative udenrigsminister, og det er jo sådan set også i den ånd, det skal ses. Og jeg synes egentlig også, det ville klæde Det Konservative Folkeparti, hvis man klappede sin nuværende udenrigsminister lidt på ryggen og sagde: Godt gået! Det her var måske en anledning til at komme videre ud ad den vej, for det er der altså noget perspektiv i.

Jeg skal kvittere for SF's og Enhedslistens og Kristendemokraternes bemærkninger. Særlig til Kristendemokraterne vil jeg sige, at denne her diskussion om præcis fordeling mellem enkelte ministerier osv. er jeg helt med på at vi kan tage i udvalgsbehandlingen. Det er klart, at vi skal til at komme den type detaljer nærmere, hvis det her skal blive til noget.

Men jeg takker for den velvillige behandling.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Nu har vi jo hørt meget om besparelser, og hr. Morten Helveg Petersen gentog flere gange det her med fortsatte besparelser på ulandsbistanden.

Bare for god ordens skyld, kunne hr. Morten Helveg Petersen så ikke bekræfte, at det beløb, vi anvender i faste priser i udviklingsbistand, er det samme år for år? Og det vil sige, at det beløb, vi sender ud i verden for at bekæmpe fattigdom og løse globale udfordringer, i købekraft er mindst det samme som det, vi hjælper med år for år, så der altså ikke er tale om nogen besparelser.

Det eneste, der ligger af realitet i påstanden, er, at når vores bruttonationalprodukt vokser, så er det relativt set en mindre nedgang – den er procentuelt meget, meget lille, vi skal ud på anden decimal, tror jeg, for at måle det – men det er ikke en besparelse, det er det samme beløb, vi sender ud år for år i købekraft til de pågældende lande.